

ENSAM I SKOGRIKA DALEN

(En wacker Herde-Wisa)

Tyst som en wandrande stjerna
Skön som en Gud i en dröm
From som en oskuldens tärna
Som sjelfwa lifwet så öm.

En morgon såg han wid stranden
Någon som der låg och bad
Skön som en engel i drömmen
Som sjelfwa lifwet så glad.

Sorger oro och smärta
Och alla jordenes qwal
Stodo ej uti hans hjerta
Och trifwes ej uti hans dal.

Då gick han bort till den sköna
Fattade hänryckt dess hand
Drog henne ner till det gröna
Ner till den stormande strand.

Gick han en morgon wid stranden
Tät inwid böljornas bädd
Werlden syns för honom wara
Blott uti herrlighet klädd.

Ack sköna flicka han sade:
Will du ej blifwa hos mig
Blifwa hos Fingal den glade
Som ej will skiljas wid dig.

Kärlek som plågar så många
Hade ej rum i hans bröst
Blommornas doftande ånga
Foglarnas himmelska röst.

Stammande sade den qwinna:
Jag kan ej blifwa hos dig
Jag är ej någon Herdinna
Fingal du kan ej få mig.

De hade redan der inne
Rum i hans fångslände själ
Och med förtjusning han sade
O himmel gif Fingal så wäl.

Kinder mot kinder de brunno
Fingal gaf flickan en kyss
Wredgad hon hastigt förswinner,
Fingal stod ensam så nyss.

Nitton år ensam han bodde
Uti den ensliga dal
Swärmande saligt han trodde
Sig ensligt bo i den dal.

Berusad han tar från sitt galler
Bössan och modet den för,
Spänner skjuter och faller
Bleknad till jorden och dör.